

maal. — Med den nysnævnte ærede Rigsdagsmand maa jeg derimod være fuldkommen enig med Hensyn til det Spørgsmaal, hvorom den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Valgkreds (H. Hage) udtalte en afvigende Mening, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt der skal udfordres kvalificeret Majoritet, for at Nævningerne kunne kjende den Tiltalte skyldig. Jeg er enig med ham i, at det maaskee vilde være heldigere at sætte denne kvalificerede Majoritet til 9 istedetfor som i Udkastet til 8; men det Vigtigste er dog, at man fastholder den Forbring, at der skal være en kvalificeret Majoritet tilstede, og jeg har ikke paa nogen Maade kunnet overbevise mig om, at den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Valgkreds (H. Hage) har Ret, naar han mener, at det, som det væsentlig kommer an paa, er at fremtvinge en langvarig Overveielse af Sagen, ved at nøde de Edførne til at blive sammen, forsaavidt de ikke Alle maatte være af samme Mening. Det er min Overbevisning, at en saadan høre Tvang vil gjøre alt Andet end godt, og at man derved aldeles ikke vil opnaae Diemedet. Naar forstandige Mænd, som det jo maa forudsættes, at Nævningerne ere, engang have dannet sig en Anskuelse, saa troer jeg ikke, at man vil fremkalde en velvilligere eller mere samvittighedsfuld Overveielse ved at nøde dem til at blive sammen i en vis Tid. Det er ganske vist usseligt at forebygge, at Nævningerne overilet affige deres Kjendelse, men jeg troer ikke, at det bør skee paa den Maade, som den ærede Rigsdagsmand sigtede til. Der findes imidlertid en Paragraf i Udkastet, som staaer noget i Forbindelse med dette Spørgsmaal, og som maaskee burde undergaae nogen Forandring, nemlig § 223, hvori det hedder, at Nævningerne, der, efterat Formanden har stillet Spørgsmaalene, skulle træde sammen for at afgive deres Erklæring, enten kunne forblive i Retsalen for at enes om Erklæringen, eller, dersom Sagen giver Anledning til Tvivlsmaal, trække sig tilbage i et eget Værelse. Jeg troer, at man gjerne kunde gaae det Skridt at bestemme, at Nævningerne altid skulle trække sig tilbage i deres eget Værelse for at raadslaae, idet den Raadslagning, som vilde kunne finde Sted i Retsalen, naar der

opkastes Spørgsmaal, om det er nødvendigt at trække sig tilbage eller ikke, vel maaskee kunde blive mere forhastet end ønskeligt. — Hvad Rappitlet om Beviis angaaer, kan jeg slutte mig til de to ærede Talere (H. Hage og Liebe), som havde Ordet igaar; det forekommer ogsaa mig, at det altid bør være Nævningernes Sag at afgjøre, hvorvidt de oplyste Omstændigheder eller de fremkomne faktiske Data ere af den Betskaffenhed, at de give en Visshed for, at Paagjældende er skyldig eller ikke. Jeg kan iøvrigt meget vel forstaae, hvad der har motiveret § 264, nemlig den Betragtning, at man i Begyndelsen, saalænge Institutionen er ny, vilde sikke sig imod, at en Ufskyldig skulde blive domfældt af Nævningerne; men jeg troer, at naar man fører Institutionen ind i Livet, maa man ogsaa gaae ud fra, at man kan være Fortrøstning til den, og ikke træffe Foranstaltninger, som kunde thyde paa, at man ikke ret har Tillid til Nævningernes frie Skjøn. — Hvad Forhandlingen for Herredsretterne angaaer, saa blev det udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Valgkreds (H. Hage), at den var ubsat for nogen Forhaling, deels ved Bestemmelserne om Anklagebeslutningen, deels ved Bestemmelsen om Bestikkelsen af en Forsvarer for den Sigtede. Med Hensyn til dette sidste Punkt kan jeg gjerne være enig med ham i, at det ikke altid vil være nødvendigt at bestikke et Forsvar for Tiltalte, fordi han er fængslet; Reglen burde derimod maaskee snarere stilles saaledes, at en Forsvarer altid skal bestikkes for Tiltalte, naar han forlanger det, men ogsaa kun da. Det forekommer mig billigt netop ved Forhandlinger af den Art, som man vil indføre ved denne Lov, at man giver den Sigtede Afgang til at faae retskyndig Bistand ved sin Side, naar han i Retten skal staae ligeoverfor den retskyndige Anklager. Dette er en Bemærkning, som da ogsaa finder Anvendelse med Hensyn til Aretsretterne eller Landsoverretterne, dersom Behandlingen af Straffesager i 2den Instants skulde blive henlagt til disse sidste; ogsaa der er det min Mening, at der bør bestikkes den Tiltalte et Forsvar, naar han kræver det, men ogsaa kun i det Tilfælde.

Med Hensyn til Appellen kan jeg tiltræde,